

Daniel 'Chip' Ciammaichella

Linh hồn của Raton

Dịch giả: Trần Lê Thanh Hà

Nổi bật lên giữa những đám mây đen bao quanh, đỉnh núi Sierra Grande phủ tuyết lộng lẫy nhìn xuống những đồng bằng do núi lửa tạo ra của vùng đông bắc New Mexico như một người lính đang đứng gác, nhìn theo một chiếc xe tải 18 bánh đơn độc đang đi về phía tây theo con đường 87 ngoằn ngoèo màu xám thép.

Mike cảm thấy ngọn núi nhìn mình trong khi anh lái chiếc Peterbuilt dưới những tia sáng ban ngày còn sót lại len qua những đám mây đen bão bão. Chóp ngọn núi lửa Capulin màu than xỉ vươn lên như một ảo tượng đen giữa những đám mây đang tuôn ra một màn sương mù trắng đục che khuất những ngọn núi phía tây và vùng núi mặt bàn phía bắc.

Mike biết sự may rủi của con đường 87 này vào mùa đông, anh đã lái xe giữa Amarillo và Taos hai năm rồi. Tối nay anh lại đang vội vã về nhà ở Taos để kịp đón Giáng Sinh đầu tiên với cô vợ mới cưới và đứa con trai nhỏ. Mặc dù lớp màn trắng xóa trước mặt anh vẫn tăng ga và lái tiếp, cố gắng vượt càng nhiều dặm càng tốt trước khi bão đến. Anh mở radio và giai điệu bài « Thành phố Bethlehem nhỏ » từ đài phát thanh của Raton đưa đến vang

lên , lúc này Raton chỉ cách anh ba mươi dặm về phía tây

Vài phút sau những bông tuyết đầu tiên bắt đầu đập vào kính chắn gió xe anh và những cơn gió mạnh bao lấy xe. Tiếng tuyết rơi tăng nhanh cùng với gió rít tạo thành cơn bão tuyết dữ dội. Mike vẫn tiếp tục lái xe tới trước dù không nhìn thấy gì qua lớp tuyết. Anh biết anh nên dừng xe vừa đợi cho cơn bão dịu đi, nhưng khi liếc qua bảng báo anh thấy không đủ xăng để dừng lại nhưng có thể cung cấp đủ hơi ấm và đèn xe để báo cho xe khác thấy và tới được trạm xăng gần nhất ở Raton

Khi chiếc xe đi trệch đường và trượt xuống vệ đường anh mới nhận ra lẽ ra phải dừng lại. Anh bẻ mạnh tay lái sang trái và ấn mạnh chân ga nhưng đã quá muộn. Hành động đúng của anh chỉ làm chiếc xe tải và chiếc xe moóc nảy mạnh lên. Trước khi anh kịp kêu lên, chiếc xe tải đã lật nghiêng như một con cá voi bị mắc cạn, hất anh sang chỗ ngồi của khách nằm sát mặt đường phủ tuyết.

Mike không bị thương. Hành động đầu tiên của anh là chộp lấy chiếc micrô dùng sóng phục vụ quần chúng và kêu cứu. Anh cố gắng gọi tất cả bốn mươi kênh nhưng tất cả đều bị nhiễu. Trong cơn giận anh đá vỡ kính chắn gió và hồi hận ngay khi gió và tuyết ùa vào buồng lái. Biết rằng mình không thể nào ở lại trong xe, Mike cẩn thận leo ra ngoài qua tấm kính vỡ và tuột xuống đất. Gió và tuyết bao trùm tất cả, mắt anh chỉ thấy được không quá một thước trong khi loạng choạng leo lên chỗ đường dốc và đi bộ về phía Raton.

Mike nhận ra ngay mình thật ngu xuẩn khi cố đi bộ trong bão tuyết. Cho đến

lúc này mọi điều anh đã làm đều sai lầm và anh tự hỏi có phải giờ tận số của mình đã điểm không. Tuyết làm lóa mắt anh và anh bước tới, không còn biết mình có đi đúng hướng không, cơn bão trắng vẫn quay cuồng chung quanh và cái lạnh làm chân anh tê cứng đến mức không nhận thấy được mặt đất dưới chân mình. Gió lạnh cắt xuyên qua áo quần anh, cái lạnh thấm vào đến tận xương. Như trong cơn mê, Mike bước đi cho đến khi anh trượt chân và té lăn xuống một bên đường. Anh không cố gắng đứng lên nữa, thay vì vậy anh cuộn tròn người lại và nhắm mắt.

« Mình sẽ nghỉ mệt ở đây vài phút thôi, rồi lại đi tiếp ». Anh tự nhủ trước khi chìm vào sự vô thức.

Mike cảm thấy ấm áp và thoải mái, và anh thấy vợ anh đang ngồi ở nhà trên chiếc ghế dài cũ đang chơi với đứa con trai ba tháng tuổi của họ. Anh cảm thấy rất hài lòng, cho đến khi một giọng nói xuyên qua lớp sương mù và đưa anh về thực tại. « Dậy đi, con trai... Tôi tưởng là anh chết rồi ... »

Mike mở mắt và thấy mình ngồi trong một chiếc xe hơi bên cạnh tài xế người đắp chăn kín. Khi đã tỉnh táo lại, anh nhìn bên trong chiếc xe, chiếc đài đặt giữa chỗ ngồi của tài xế và khách, cái bóng đèn đỏ trên tấm bảng đồng hồ rồi bắt đầu tự hỏi có phải là chiếc xe cảnh sát hay xe chữa lửa không, nhưng câu trả lời hiện ra ngay khi anh nhìn sang bên trái. Người đàn ông đang lái xe rõ ràng là một sĩ quan cảnh sát với dấu hiệu cảnh sát Raton gắn trên vai áo phải và bản thân ông có thể là một người mẫu đẹp mắt cho giới sĩ quan cảnh sát. Tóc và bộ râu mép dày của ông đã hoa râm, nhưng khi ông rời mắt khỏi con đường để nhìn Mike, cặp mắt màu xanh của ông ánh lên vẻ trẻ trung sau cặp kính. Giọng ông âm vang, vừa uy nghi vừa ân cần

khi ông nói tiếp :

« Anh thấy trong người thế nào? Anh rất may mắn là được tôi phát hiện ra, nếu không anh có thể chết còng đây ».

« Vâng, thưa ông. Tôi cũng biết như vậy » Mike trả lời. « Tôi biết đáng lẽ tôi nên ở lại trong xe ... tốt hơn là tôi không nên cố lái xe trong cơn bão này ... » anh ngập ngừng « và có một câu hỏi thú vị. Bằng cách nào và tại

sao ông lái xe qua được trong cơn bão ? Tôi không nhìn thấy cả xe ông » Người cảnh sát cười khẽ : « Tôi thì lại thấy rõ. Anh thích tôi ngồi nhấp cà phê trong khi anh sắp chết còng hơn sao ? Nói về cà phê, tôi có một ít ở trong cái phích ở kế bên anh đây ... anh tự rót lấy đi ». « Cảm ơn ông ».

Mike vớ lấy cái phích và rót chất nước đang bốc khói vào nắp phích. Anh uống một hớp rồi hỏi : « nhưng làm sao ông tìm được tôi ? »

« Có người thấy xe anh lặn xuống đường và gọi điện báo cho chúng tôi »

« Các ông thường giải quyết những vụ tai nạn ở giữa đường này sao ? »

« Thường lắm và chúng tôi làm hết sức mình. Không đủ người để có mặt khắp mọi nơi. Và tôi lại thích lái xe trong bão tuyết. Tìm ra anh cũng dễ, anh chỉ mới đi cách xe anh chừng mười lăm thước sau khi đi vòng quanh đôi chút».

Ông ta quay lại và cười với Mike và anh cảm thấy thích ông ngay. Mike không phải là người hâm mộ cảnh sát, nhưng người cảnh sát này có vẻ là một người rất tốt , loại người ai cũng phải mến. Chừng một phút sau ông lại nói : « Tôi đã gọi điện và đặt cho anh một phòng ở motel. Anh có thể gọi điện hay làm những gì anh cần ở đó »

Mike nghĩ đến vợ và con anh. « Tôi muốn mượn một chiếc xe và về nhà ở Taos. Vợ tôi vừa mới sinh con đầu lòng chưa lâu và tôi không muốn đón huyệt Giáng Sinh đầu tiên với họ ».

« Rất tiếc, con trai ạ, nhưng tôi e là anh không tìm đâu được một nơi cho thuê xe vào giờ này trong đêm Giáng Sinh. Anh gặp tôi đã là may mắn rồi. Hơn nữa sở cảnh sát đã chặn mọi con đường ra khỏi Raton nên dù có xe anh cũng không đi đâu được. Có lẽ anh sẽ về sau Giáng Sinh nhưng đừng lo ... nếu anh tin tưởng một chút mọi thứ có lẽ sẽ đâu vào đó ».

Mike không trả lời. Anh bức dọc nhìn ra ngoài cửa xe. « Ông có gia đình không ? » Giọng người sĩ quan dịu xuống. « Có, tôi có người vợ tốt nhất đời và ba đứa con tuyệt vời. Chúng tôi luôn ở bên nhau, nhưng tôi rất hiểu cảm giác ở xa những người mình yêu thương là thế nào. Tôi còn hai đứa con khác trong cuộc hôn nhân trước và thật buồn vì không thể sống với chúng. Cha mẹ tôi cũng sống xa Raton nên tôi không thể gặp họ thường xuyên như tôi muốn. Nhưng cuộc sống rất đơn giản. Chúng ta phải sống trong những hoàn cảnh Thượng Đế dành cho chúng ta và tận hưởng chúng.

Vợ anh và con anh yêu anh và anh yêu họ, không có gì thay đổi được điều đó. Hãy biết trân trọng những gì anh có và đừng mất công suy nghĩ về những khó khăn anh gặp... Cuộc sống này ngắn lắm ».

Mike im lặng trong khi những ngọn đèn đường sáng rực báo hiệu họ đã đến Raton. Chiếc xe cảnh sát tiếp tục chạy cho đến giao lộ đường chính, họ rẽ trái và đi thêm nửa dặm nữa rồi rẽ vào motel Robin Hood. Thay vì vào phòng tiếp tân, viên sĩ quan chạy thẳng đến dãy phòng đầu tiên và ném cho Mike một chiếc chìa khóa.

« Anh vào đi. Mọi thứ đều có sẵn cho anh, xin chào mừng anh đến Raton »

Mike bắt lấy chìa khóa, kinh ngạc vì mọi hành động của người cảnh sát.

« Hình như ông biết tôi sẽ đến đây ? » Anh cười khi ra khỏi xe.

« Tôi biết »

Mike quay lại và chăm chú nhìn người cảnh sát. Cặp mắt xanh của ông nhấp nháy nhưng không có vẻ gì là đùa cợt. Mắt họ gặp nhau một thoáng. « Nói nghiêm chỉnh, tôi không biết nói sao để cảm ơn ông hết được. Tôi nợ ông mạng sống của mình »

« Không sao, con trai ạ. Chỉ cần lần sau anh lái xe cẩn thận hơn và chăm sóc vợ con cho tốt. Anh có thể đãi tôi uống bia khi đi ngang qua đây »

« Chắc chắn rồi » Mike cười toét miệng khi đóng cửa xe và đứng nhìn chiếc xe cảnh sát chạy ra đường lớn. Tuyết trắng làm chiếc xe có vẻ như tan ra và biến vào đêm tối.

Mike tra chìa khóa vào ổ khóa. Anh không hề tự hỏi tại sao lại có ánh đèn trong căn phòng số 11 này, nhưng khi mở cửa anh nhìn thấy vợ anh đang ngồi trên giường chơi với đứa con nhỏ. Anh đứng sững ở cửa, không nói được tiếng nào.

« Kia, anh đóng cửa lại đi, không thì con bị cảm lạnh bây giờ ». Vợ anh đặt con xuống giường và đứng lên trong khi anh đóng cửa.

« Làm sao em tới đây được ...làm sao em biết... ? » Anh ôm chầm lấy cô khi cô đến với anh, vẫn còn xúc động.

« Em tưởng anh đã gọi ông ấy đến chứ, anh yêu ? »

« Gọi ai ? »

« Cái ông cảnh sát Raton tốt bụng ấy, ông ấy đã đến Taos đưa em đến đây gặp anh. Ông ấy nói anh gọi ông ấy đến vì anh bị kẹt phải ở lại Raton. Ông ấy cũng mang hết cả những món quà Giáng Sinh và mang cả cái cây thông nhỏ trong góc kia nữa. Ông ấy thật là tốt, lái xe xa như vậy để giúp một người lạ ».

Mike nhớ lại lời người cảnh sát khi anh ra khỏi xe và cười lớn.

« Anh nghĩ chắc ông cảnh sát ấy là một thiên thần ». Anh kể lại tai nạn vừa qua cho vợ, cô vừa ngạc nhiên vừa biết ơn là anh vẫn bình yên và họ được ở

bên nhau. Nhưng đứa bé đã khóc và họ quay ra chăm sóc con. Mike không nghĩ đến việc giải thích bằng cách nào và tại sao viên sĩ quan đã đưa anh đoàn tụ với gia đình vào đêm Giáng Sinh, anh chỉ biết ơn về điều đó. Anh nhìn vào đôi mắt xanh lục sâu thẳm của vợ và nói « Chúc mừng Giáng Sinh, em yêu »

Ngày hôm sau Mike không cần thuê xe mà chỉ vui với gia đình. Họ mở những gói quà dưới cây thông nhỏ rồi đi bộ đến nhà hàng High Country Kitchen ở kế bên ăn một bữa tiệc Giáng Sinh tuyệt vời. Trước đây Mike chưa bao giờ ở lại lâu ở Raton và anh kinh ngạc về sự thân thiện của những người anh gặp. Một đôi vợ chồng khi nghe anh nói không có xe đã đưa họ đi một vòng quanh thành phố nhỏ này, chỉ họ xem cây Giáng Sinh ở công viên Ripley và thành phố Bethlehem ở Climax Cannyor. Đến cuối ngày Mike đã tin rằng anh muốn sống ở Ronton. Nơi này có vẻ đầy những điều thần kỳ và làm người ta say mê.

Hôm sau lễ Giáng Sinh Mike thuê một chiếc xe ở đại lý xe địa phương rất dễ dàng. Trước khi trở lại motel đón vợ con. Mike quyết định ghé đồn cảnh sát để cảm ơn viên sĩ quan đã giúp mình. Anh đi bộ vào và đến ô cửa kính có một cô gái ngồi trực.

“Tôi muốn nói chuyện với một sĩ quan ở đây để cảm ơn ông ấy đã giúp tôi và gia đình vào đêm Giáng Sinh”

“Thưa ông, rất dễ”. Cô ta trả lời. « Ông ấy tên gì ?”

Mike mỉm cười ngượng ngùng.

“Tôi đã không hỏi tên ông ấy. Ông ấy cao, tóc hoa râm, đeo kính và mắt xanh. Có lẽ tôi chỉ cần nói chuyện với ông Cảnh sát trưởng?”

“Xin ông đợi một chút” cô gái nói, vừa nhấc điện thoại lên. “có mấy tấm ảnh

trên tường bên phải, ông sẽ nhận ra ông ấy trong đó”

Mike nhìn kỹ những tấm ảnh nhưng không thấy viên sĩ quan đã giúp anh.

Khi anh quay lại, anh nhận thấy một tấm ảnh khổ 8 ½ x 11 trong góc phòng.

“Tôi không thấy ông ấy trong mấy tấm ảnh đó nhưng đúng là ông ấy kia,... trong tấm ảnh trong góc».

Cô gái có vẻ bối rối. “Bức ảnh trong góc nào? » Khi cô nhìn theo hướng nhìn của Mike, cô buông rơi điện thoại và không quay lại khi viên cảnh sát trưởng cao lớn trong bộ đồng phục bước vào.

“Chào ông. Tôi là cảnh sát trưởng Marus. Tôi có thể giúp gì được ông?

“

Ông ta không để ý cô gái đang nhìn trừng trừng vào tấm ảnh trong góc, mặt tái nhợt, mắt ứa lệ.

“Chào ông cảnh sát trưởng... Tôi đang nói với cô trực ban là tôi muốn cảm ơn ông sĩ quan kia đã giúp tôi và gia đình trong đêm Giáng Sinh”. Anh chỉ vào bức ảnh trong góc. Cô gái vẫn ngồi bất động.

Viên Cảnh sát trưởng nhìn theo tay chỉ của Mike. Ông ta đứng sững một phút rồi quay lại nhìn Mike, mắt bùng lên giận dữ.

“Tôi không biết ông là loại người điên rồ nào, thưa ông, nhưng trò đùa của ông không thú vị chút nào. Ông nên đi ngay trước khi tôi nhốt ông lại và vứt chìa khóa đi”.

Đến lượt Mike nổi giận cùng với chút bối rối. “Này ông Cảnh sát trưởng, tôi không biết ông bị làm sao. Tôi chỉ muốn cảm ơn ông sĩ quan đó đã cứu mạng tôi và đưa gia đình tôi đến đây gặp tôi đêm Giáng Sinh. Tôi không thấy chuyện đó có gì buồn cười cả. Các ông gặp chuyện quý quái gì thế? Làm ơn chuyển lời cảm ơn của tôi đến ông ấy, còn tôi sẽ về nhà ở Taos”.

Mike sai bước ra ngoài và trở lại xe của anh. Khi anh mở máy anh nghe có tiếng gõ vào cửa kính và thấy viên cảnh sát trưởng đứng kế bên xe. Anh hạ cửa kính xuống.

“Ông muốn gì? Ông định cho tôi một vé phạt hay gì nữa?”

Trong mắt viên cảnh sát trưởng không còn giận dữ, thay vào đó là một đau đớn khó tả. “Tôi xin lỗi đã quát ông, thưa ông... ông chỉ không hiểu thôi. Mời ông vào trong và kể tôi nghe chuyện đã xảy ra đêm Giáng Sinh”.

Mắt họ gặp nhau. Không ai nói gì cho đến khi Mike tắt máy và ra khỏi xe. Trong khi hai người đi trở vào, Mike kể lại những chuyện đã xảy ra. Viên cảnh sát trưởng không cắt lời anh. Khi họ bước vào phòng trực, Mike nhận thấy rõ cô gái trực vừa mới khóc.

“Chuyện là như vậy, thưa ông cảnh sát trưởng. Ông có một sĩ quan thật tuyệt. Tôi nợ ông ấy tính mạng mình và còn hơn thế nữa”

Cô gái bật khóc nức nở và viên cảnh sát trưởng ra dấu cho cô ra ngoài.

“Tôi sẽ trực thay cho cô một lát, Darla ạ. Cô hãy uống chút cà phê”

Ông ta im lặng khi cô gái rời khỏi phòng rồi quay lại nhìn bức ảnh của viên sĩ quan. Mike nhận thấy mắt ông cũng ngấn lệ.

“Vâng thưa ông, ông ấy quả thật đã là một sĩ quan rất tốt... tốt nhất”

Mike bối rối. “Đã là? Chuyện gì đã xảy ra?”

Viên cảnh sát trưởng thở dài, giọng ông như vỡ vụn khi vang lên.

“Đó là Trung úy Vinnie Harrelson... ông ấy là một trong những sĩ quan giỏi nhất của tôi và cũng là một người bạn tốt”. Ông ngừng lại rồi nói tiếp.

“Vinnie chết trong một vụ rơi máy bay trước Giáng Sinh năm rồi vài ngày cùng với vợ, ba đứa con và cha vợ”. Không nén được cảm xúc của mình nữa, ông ta bước vào phòng trong, để Mike lại một mình. Phải một lúc sau Mike mới hiểu được lời ông nói. Anh cảm thấy nỗi xúc động trào dâng trong

khi nhìn bức ảnh của Trung úy Vinnie Harrelson. Có lẽ vì nước mắt làm
nhoà mắt anh, nhưng hình như cặp mắt xanh của viên sĩ quan trong ảnh vừa
nháy với anh.

Trần Lê Thanh Hà (dịch từ Internet)

Nguồn: Dịch giả gửi tặng thư viện VNTQ

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 25 tháng 12 năm 2009